

bare sådan rundt og viser fabrikken og bollerne frem, og så ser han i øvrigt meget stolt ud. Han er nemlig af den opfattelse, at bollerne er så gode, at selvfølgelig skal vi købe dem; der skal ikke siges så meget. Hvad skal jeg sige? siger han på et tidspunkt, og reklamen slutter af med, at han siger: De smager godt.

Jeg har det lidt på samme måde med denne redegørelse om digital signatur, for hvad skal jeg sige om det? Det er godt. Det er en konsekvens af udviklingen. Det, der undrer mig, er så bare, at vi ikke har fået et lovforslag, men at vi starter med denne redegørelse, for selvfølgelig skal vi hurtigst muligt i gang med at lave nogle rammer for dette her. Men nu, hvor vi har fået redegørelsen, vil jeg ikke være utaknemlig, så jeg vil sige tak for den.

Redegørelsen beskriver baggrunden og behovet for retningslinjer, og det er godt nok. Jeg kan ikke være uenig i de tal og oplysninger, vi har fået. Det, jeg kan forstå ministeren gerne vil have vi tager stilling til, er frameldingsmodellen og tilmeldingsmodellen, og jeg vil sådan set bare have den, der går hurtigst, så vi kan komme i gang.

Ved frameldingsmodellen skal man i sit ministerium gennemgå sine ting og vurdere, hvilke love der ikke er egnede til digital signatur. Resten vil så som udgangspunkt være omfattet af bestemmelserne om digital signatur. Det lyder umiddelbart mest effektivt og giver et signal om, at man er indstillet på, at mest muligt skal være omfattet af brugen af digital signatur. Tilmeldingsmodellen går ud på, at man positivt skal tilmelde de lovregler, man mener er egnede til at være omfattet af bestemmelserne om digital signatur, og det lyder knap så dynamisk.

Regeringen må jo internt have en fornemmelse af, hvad der vil sætte processen hurtigt i gang, og det er det afgørende for mig. Men umiddelbart anbefaler Det Konservative Folkeparti frameldingsmodellen. Det afgørende for os er, at man allerede nu i ministerierne gennemgår lovreglerne og finder ud af, om de er egnede til at være omfattet af en lov om digital signatur, for det arbejde skal vel gøres, uanset hvornår loven kommer, og da jeg har læst mig til, at der er 10.000 lovregler, kan det meget nemt blive et omstændeligt arbejde. Så jeg vil opfordre regeringen til, at man går i gang omgående.

Så bryster regeringen sig jo af, at Danmark skal være et foregangsland, og det er en flot

ambition. Men så skal regeringen også leve op til den ambition, for ellers er det bare tomme ord, og jeg synes, at Danmark skal være foregangsland på det her område. Der står i redegørelsen, at vi har gode muligheder for at blive meningsdannende i internationalt regi, hvis vi tager os sammen og laver en god, gedigen lov snarest, og det kunne da være fremragende.

Det er i øvrigt betryggende, at regeringen har været i tæt kontakt med EU-Kommissionen i forbindelse med udarbejdelsen af meddelelse om digital signatur, og det er da også interessant, at Kommissionen vil trække på de overvejelser, Danmark har gjort sig vedrørende dette arbejde. Det er selvfølgelig afgørende, at vi ikke skal lave praksis totalt om, når der kommer en samlet EU-regulering.

Det hedder i redegørelsen:

»En tidlig regulering af digital signatur vil desuden give dansk erhvervsliv mulighed for at komme med i front ved anvendelsen af elektronisk kommunikation i internationale sammenhænge.«

Det er da strålende, vil jeg sige til det, men hvorfor kommer regeringen så ikke med det lovforslag, man har varslet nu i flere år? Det kan være, ministeren vil fortælle lidt om det, når ministeren til slut får ordet. Jeg kan da se i det bilag, der følger redegørelsen, at ordet lovforslag adskillige gange benyttes i teksten, og jeg håber, det er, fordi man har et udkast klar, der snart bliver fremsat. Jeg vil så, når vi skal tage debatten om lovforslaget, komme nærmere ind på de regler, der skal være for nøglecentre. Det er klart, at det er en god og nødvendig ting, men lad os se det udspil, der kommer fra ministeren, og tage debatten dér.

Aage Frandsen (SF):

Om man skal anvende digital kommunikation og digitale signaturer, eller om man skal anvende papir med underskrift, er et spørgsmål om, hvad der er praktisk. Derfor er det selvfølgelig ikke et spørgsmål om, om vi skal have den digitale kommunikation eller ej, men et spørgsmål om, hvordan vi sikrer, at vi kan bruge den på lige fod med papir og underskrift. Der vil givetvis være mange mennesker, som de første mange år ikke har megen glæde af – og måske aldrig nogen sinde når det – at man indfører muligheden for digital signatur, mens andre vil have megen glæde af det allerede fra starten.

Det drejer sig om for os som lovgivere at sikre, at valgmuligheden er til stede for de pågæl-